

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **N.B.**
státní příslušnost Gruzie
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020 č. j. OAM-207/ZA-ZA11-ZA20-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty **se určuje** částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 26. 5. 2020 č. j. OAM-207/ZA-ZA11-ZA20-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřipustnost této žaloby podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 3. 3. 2020, je v pořadí již druhou a že důvody uvedené v této žádosti jsou opakovaně stejné, jako uváděl v první žádosti ze dne 12. 4. 2018. Žalobce v rámci řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodu jeho odchodu ze země původu a obav návratu do vlasti.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a požádal, aby mu pro toto řízení byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 15. 9. 2020 č. j. 18 Az 26/2020 – 24 vyhověl a zároveň vyzval ustanoveného právního zástupce k doplnění podané žaloby. V podání ze dne 30. 6. 2020 právní zástupce žalobce vytýkal žalovanému, že se dostatečně nevypořádal s novými tvrzeními žalobce, který uvedl, že má v srpnu soud, jehož se obává, resp. na jehož výsledku činí závislým možnost svého návratu do vlasti. Výsledek tohoto soudního jednání může pro něj představovat azylově relevantní hrozbu minimálně v případě, že by se jednalo o projev zkorumpovaného soudního systému, na který žalobce poukazyval. Žalobce tedy uvedl novou skutečnost, tj. předmětné soudní jednání, kterým se cítí ohrožen a kvůli němuž se brání návratu do vlasti. Této skutečnosti se však žalovaný nevěnoval a zcela ji opomněl. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně věnoval tomu, zda v Gruzii došlo ke změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti o azyl. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že Gruzie je bezpečnou zemí; naopak v této zemi nejsou zaručena některá základní ústavní práva a svobody a dochází k porušování soudní nezávislosti a nestrannosti. V rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu se žalovaný nezabýval otázkou, zda v zemi původu žalobce došlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat oprávněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
3. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020 č. j. OAM-207/ZA-ZA11-ZA20-2020 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž žalobu přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

4. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 3. 3. 2020. Při poskytnutí údajů k této žádosti dne 10. 3. 2020 uvedl, že na území České republiky vstoupil dne 13. 4. 2018. O udělení mezinárodní ochrany žádal v roce 2015 v Německu a toto řízení ukončil v květnu 2016, kdy odjel zpět do Gruzie, v roce 2016 požádal o udělení mezinárodní ochrany na Islandu, kdy po čtyřech měsících následně odjel do Švédska, kde v roce 2017 rovněž požádal o mezinárodní ochranu. Po čtyřech měsících odjel do Belgie, kde v témže roce také žádal o mezinárodní ochranu, avšak řízení ukončil a odjel zpět do Gruzie. Poprvé v České republice žádal o mezinárodní ochranu v roce 2018. Jako důvody nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že o ni žádá ze stejných důvodů, jaké uváděl v minulém řízení. V Gruzii měl problémy kvůli pozemkům, kdy podnikatel jménem Z. B. si chtěl vymoci prodej těchto pozemků a vyhrožoval mu uvězněním a také mezi nimi došlo k fyzické potyčce. V případě návratu do vlasti se obává pokračování tohoto vyhrožování a pronásledování tímto člověkem. Uvedl, že jiné důvody žádosti nemá. Součástí správního spisu je i dokumentace týkající se správního řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 12. 4. 2018. Důvodem této žádosti byla jeho obava z podnikatele, který si na něm chtěl vymoci prodej jeho pozemku s tím, že v opačném případě mu vyhrožoval uvězněním. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 10. 2018 tak, že mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Dne 15. 5. 2020 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci jeho nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž sdělil, že se s těmito podklady nechce seznámit ani se k nim vyjádřit a že nechce navrhnout jejich doplnění. Na otázku, zda chce ještě uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že by chtěl požádat, aby v České republice mohl zůstat do 25. 8. 2020, kdy se v Gruzii bude s ním konat soud. Ten bude pro něj rozhodující a poté sám požádá o návrat domů. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce a to informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ se stavem k dubnu 2019 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 104648-8/2019-LPTP ze dne 4. 4. 2019 týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
5. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
6. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,

- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených
v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
7. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
8. Žalobce namítal, že v řízení o nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se cítí ohrožen soudním jednáním, které se v Gruzii mělo uskutečnit v srpnu 2020 a kterého se obával, přičemž na výsledku tohoto soudního jednání byla závislá možnost jeho návratu do země původu. Toto soudní jednání žalobce považuje za „novou skutečnost“, které se však žalovaný blíže nevěnoval. Krajský soud musí k této žalobní námitce především poznamenat, že z údajů, které žalobce poskytl dne 10. 3. 2020 ke své žádosti o mezinárodní ochranu a které jsou součástí správního spisu, vyplynulo, že jako důvod této opakované žádosti jsou problémy kvůli pozemkům, kdy podnikatel Z. B. si jejich prodej chtěl po žalobci vymoci a vyhrožoval mu kvůli tomu uvězněním; mělo mezi nimi dojít také k fyzické potyčce. Opakoval tedy stejné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu jako při žádosti první. Teprve až při seznámení se s podklady pro vydání o rozhodnutí dne 15. 5. 2020 závěrem sdělil, že by chtěl požádat, aby mohl v České republice zůstat do 25. 8. 2020, kdy s ním má v Gruzii probíhat soud, který je pro něj rozhodující a že potom sám požádá o návrat domů. Nic jiného ani bližšího k tomuto soudnímu jednání žalobce neuvedl; žalovaný tedy neměl žádný důvod se touto informací zabývat či posuzovat ji jako onu „novou skutečnost“, která by mohla nasvědčovat důvodům pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Nutno poznamenat, že ani v žalobě ani v jejím doplnění nijak nespecifikoval, o čem mělo být ono soudní jednání a z jakých důvodů se kvůli němu cítí ohrožen.
9. Další žalobní námitkou byl žalobcův nesouhlas s tvrzením žalovaného označujícím Gruzii jako bezpečnou zemi. Podle žalobce se žalovaný nevěnoval bližšímu zkoumání, zda v Gruzii nedošlo k podstatným změnám odůvodňujícím podání nové žádosti žalobce o azyl, tedy ke změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či v hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona. V projednávané věci je nesporné, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, kterou Česká republika považuje v souladu s ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. za bezpečnou zemi původu s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Pro nynější rozhodnutí si žalovaný opatřil shora citované informace o této zemi původu žalobce ohledně bezpečnostní a politické situace a stavu dodržování lidských práv a o postavení a situaci neúspěšných žadatelů o azyl v případě jejich návratu do vlasti. Z uvedeného pak dovodil, že od doby posuzování první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu až do doby vydání nynějšího rozhodnutí o jeho opakované žádosti nedošlo v Gruzii k žádné podstatné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu či hrozbu pronásledování žalobce z důvodu uvedených v § 12 téhož zákona či hrozby vážné újmy podle § 14a. S tímto názorem žalovaného krajský soud zcela souhlasí a na něm nic nemohou změnit žalobcem poukazované dílčí nedostatky ve fungování politického systému a dodržování lidských práv v této zemi, jejichž úroveň je pochopitelně nižší než ve vyspělých demokratických zemích. Nutno podotknout, že žalobce v žalobě žádné konkrétní změny týkající se politické a bezpečnostní situace

země jeho původu od doby vydání rozhodnutí o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu nenamítal.

10. Krajský soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou podle shora citovaného ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.
11. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 ods. 1 s. ř. s).
13. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. listopadu 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce